

NY VERDEN

HISTORIENS OG PROFETIENS GULDALDER

Dødsstraf

Af N. Jensen.

Skal Dødsstraffen paa ny indføres her i Danmark? Spørgsmaalet er rejst paa Prædikestol og i Presse i Anledning af nogle særlig raa Mord og Voldsforbrydelser, begaaet i den senere Tid. En overnidkær Missionspræst tager Sagen op i sin Søndagsprædiken og erklærer, at han med koldt Blod vilde dræbe „saadan en Voldsforbryder“. Aviserne har været fyldt med Artikler og Interviews for og imod Dødsstraf, og Danmarks mest talende og mest skrivende Kvinde rejser rundt og agiterer for Dødsstraffens Genindførelse. Bølgerne gaar højt blandt Dødsstraffens Tilhængere; Gemytterne er saa ophidsede, at Diskussionen og Argumentationen lider under det. Diskussionen mister Sagligheden, og Argumentationen Logikken. Saaledes hævder man f. Eks., at Dødsstraffen er nødvendig som Værn mod de værgeløse, Kvinder og Børn. Man glemmer i sin Ophidselse helt, at Morderen først bliver straffet, efter at han har begaaet Forbrydelsen, og det turde være indlysende, at den myrdede ikke beskyttes ved, at Morderen hænges.

Dødsstraffens Forkæmpere paastaar, at denne Straf vilde have en afskrækkende Virkning paa Forbryderen. De, der siger saadan, taler som den blinde om Farverne. Kendsgerningerne viser, og alle Kriminalister er enige om, at Forbryderne overhovedet ikke skænker Straffen en Tanke, naar de begaar deres Forbrydelse, og i de Lande, der har Dødsstraf, er Antallet af Voldsforbrydelser og Mord større procentvis end f. Eks. her i Danmark.

Videre paaberaaber man sig „Øvrighedens Sværd“ som Følge af en fuldstændig Misforstaaelse af en Udtalelse af Apostelen Paulus og paa-

staar, at da Øvrigheden ikke bærer Sværdet for-gæves, er det Mening, den skal bruge det til at gøre Mordere og Voldsforbrydere et Hovede kortere. Saaledes siger f. Eks. Pastor O. Andersen i Karby og Voldby (ved Aarhus) i sin berømte Prædiken om Voldsforbrydelsen paa Grenaaegnen: „I Barmhjertighedens Rige møder vi udelukkende Barmhjertighed, og vi skal heller ikke selv øve andet end Barmhjertighed. Men vi er ikke blot Guds Folk og Borgere i Barmhjertighedens aandelige Rige. Vi er ogsaa paa denne Jord Borgere i et meget menneskeligt Samfund, og der skal Loven raade, ikke Evangeliet. Der skal Strengheden og Gengældelsen og Tugten møde os, der skal Straffen anvendes. ... Vi er paa Jorden, og derfor har Gud ikke blot givet os Kristus og med ham og hos ham alene Naade og Barmhjertighed. Men Gud har ogsaa givet os en Øvrighed paa Jorden og givet Øvrigheden et Sværd i Haanden, for at den skal bruge det. ... Øvrigheden har Pligt til at straffe det onde, og for saa vidt den gør det, skal vi lyde.“

Sognepræst Halfdan Høgsbro i Sønderborg skriver i en Bog *Politisk Drøm og kristent Haab*: „Medens Gud, hvor han vil tilgive og frelse, inde-lukker alt under Synd, saa der Ansigt til Ansigt med hans Dom ikke bliver levnet nogen Forskel mellem Farisæeren og Tolderen, mellem den hæderlige Mand og en Skidtmads, saa forlanger Gud over for Øvrigheden Plads for Forskellen mellem den hæderlige Mand og en Skidtmads. Et Samfund kan ikke leve, uden at denne Forskel inden for dets Omraade tages alvorligt, ja dødelig alvorligt, for det er om fornødent med Sværdet, der skal gøres Forskel mellem onde og gode.“

De Herrer Teologer synes altid at udtale sig i god Overensstemmelse med det ældgamle diplomatiske Princip: „Ordene har vi for at skjule Meningen.“ Men forøvrigt kan det jo nok lade sig gøre at finde frem til Meningen. Og Meningen er jo uden Tvivl den sædvanlige kirkelige, at „Øvrigheden er indsat af Gud“, og at „Kongen regerer af Guds Naade“, og naar derfor Øvrigheden dømmes til Døden, saa er det Guds Dom. Men Paulus siger ikke, at Verdens Regeringer og Øvrigheder er indsat af Gud. Naar man læser hans Ord i Sammenhæng, siger han det modsatte: *Der er ingen anden Øvrighed end Gud.* Han siger ogsaa, at denne Verdens Øvrighed er selveste Hans sorte Majestæt *Satan*. Jesus sagde, at Satan er denne Verdens Fyrste, og Apostelen Johannes siger, at hele Verden ligger i det onde. Saa behøver vi ikke at være i Tvivl om, hvem der har indsat denne Verdens Øvrigheder. Det er i hvert Fald tydeligt, at *de* ikke er indsat af Gud. Men Kirken har jo alle Dage været paa Verdens og Øvrighedens Side og er til enhver Tid rede til at forsvare de verdslige Myndigheders Handlinger. — Argumentet om Øvrigheden og dens Sværd maa altsaa paa Grundlag af Bibelens klare Ord stemples som falsk og bedragerisk.

Dødsstraffens Tilhængere vil ogsaa paaberaabe sig Moselovens Bestemmelse „Øje for Øje, Tand for Tand, Liv for Liv“. De ser fuldstændig bort fra, at disse Ord og alle andre Paabud i Moseloven er en Del af en Pagt eller Kontrakt, Gud oprettede med Israels Folk; den gjaldt kun for dem og har aldrig været gældende for noget andet Folk paa Jorden, og ingen Nation paa Jorden i Dag kan med mindste Ret skyde sig ind under denne Lov eller paaberaabe sig dens Bestemmelser. Jehova Gud opstillede sine Vilkaar for Israels Folk, og de gik frivilligt ind paa at holde alt, hvad Gud havde befalet dem. Moselovens Paragraffer om Dødsstraf var affattet af Gud, og Folket gik af egen fri Vilje ind paa at holde dem. Det var altsaa Gud, der dømte Israelitten til Døden, naar han begik et overlagt Mord, og Israels Øvrighed optraadte kun som Bøddelen, der eksekverede Dommen.

Det er jo forøvrigt ogsaa ganske inkonsekvent at paaberaabe sig Moseloven paa et enkelt Punkt, naar man samtidig ser bort fra alle dens øvrige Bestemmelser. Dødsstraffens Tilhængere vilde vistnok meget have sig frabedt at blive dømt efter Moseloven, som alle Mennesker overtræder paa næsten alle Punkter. Der var desuden mange andre Overtrædelser end Mord, Moseloven fore-

skrev Dødsstraf for. I 3 Mosebog 18 læser man, at der var fastsat Dødsstraf for en Række seksuelle Udskejelser, som er ret almindelige i vor Tid i alle „kristne“ Lande. Eller hvad mener Dødsstraffens Tilhængere om følgende Bestemmelser i Moseloven: Den, der slaar sin Fader eller Moder, skal lide Døden. Den, der forbander sin Fader eller Moder, skal henrettes. Hvis en Mand har en gal Tyr, og den stanger et Menneske ihjel, skal baade Tyren og dens Ejer bøde med Livet. Hvis en Mand forfører en Jomfru, skal han gifte sig med hende. En Troldkvinde — det vil sige et Medium — skulde slaas ihjel. Den, der ofrede til andre Guder, skulde der lægges Band paa. Det var endvidere forbudt Jøderne at laane Penge ud mod Renter. I seks Aar maatte de dyrke og høste deres Marker, men det syvende Aar skulde de lade Afgrøden staa paa Marken, saa fattige Folk frit kunde tage deraf o. s. v., o. s. v. Dødsstraffens Tilhængere vilde gøre klogt i at lade Moseloven ude af Betragtning som Argument.

Tilhængere af Dødsstraffen henviser ogsaa til de mange Krige, Israels Folk førte, at de ligefrem fik Befaling af Gud til at udrydde deres Fjender, og her ud fra vil man saa hævde, at Bibelen viser, at Dødsstraffen har sin Berettigelse. Naturligvis har Dødsstraffen sin Berettigelse, og Bibelen viser ogsaa, at Dødsstraffen er absolut nødvendig. Men der er bare en uhyre Forskel paa, hvem der idømmer Straffen. Jødernes Krige viser ikke, at det ene Menneske har Ret til at dømme det andet fra Livet. Det var Jehova, der befalede sit udvalgte Folk at bekrige og udrydde visse Folkelag, fordi disse Folk, som havde bosat sig i Kana'ans Land, var saa fuldstændig moralsk fordærvede, at der simpelt hen ikke var andet at gøre end at befri Jorden for dem. Jødefolkets Krige var Jehovas Krige, det var ham, der førte dem og straffede Fjenderne, fordi de havde spottet hans Navn og Ord. Samtidig gav han ved disse Krige en billedlig Fremstilling af, hvorledes han til sin Tid — i det store Opgør, Slaget ved Harmagedon — vil iværksætte Dødsstraffen over for onde Mennesker og Dæmoner.

Det burde være logisk indlysende for enhver, at alene Jehova Gud, Skaberens, har Ret til at dømme et Menneske fra Livet. Han, som har givet Menneskene Livet som Gave, han, der alene er i Stand til at give evigt Liv, han er ogsaa den eneste, som har Ret til at tage deres Liv igen.

I øvrigt var det allerede paa et tidligt Tidspunkt i Menneskehedens Historie, at Gud *forbød* Menneskene at tage hinandens Liv. Da den store

Vandflod var gaaet over Jorden — Guds Straffedom over en fordærvet Verden — og Noa gik ud af Arken med sin Familie for at begynde et nyt Liv og grunde et nyt Samfund paa Jorden, oprettede Gud en evig Pagt med Menneskeslægten, som var repræsenteret i Noa, og ved den Lejlighed sagde Jehova Gud — som en Del af denne Pagts Vilkaar: „For eders Blod kræver jeg Hævn; af ethvert Dyr kræver jeg Hævn for det, og af Menneskene indbyrdes kræver jeg Hævn for Menneskenes Liv. Om nogen udøver Menneskers Blod, ved Mennesker skal hans Blod udøses, thi i sit Billede gjorde Gud Mennesket.“ (1 Mosebog 9: 5, 6) Her erklærer Gud udtrykkeligt, at Menneskelivet skal agtes for helligt, og at han vil kræve Hævn over enhver, som udgyder Menneskeblod. Stillet over for disse afgjorte Ord af den Højstes Mund maa vi hævde, at ligesom ethvert Mord, der begaaes, er en Overtrædelse af denne evige Pagt, saaledes er enhver Dødsdom, der fældes af en jordisk Ret, og enhver Krig, der føres af en hvilken som helst Nation, en Overtrædelse af Guds evige Pagt med Menneskeheden. Enhver saadan Overtræder er paa Forhaand dømt til Døden af Jehova selv, og naar Guds Tid er inde, vil han sørge for, at Dødsdommen eksekveres. Det er, fordi „Kristenhedens“ Nationer har vanæret Jorden ved deres morderiske Krige og Blodsudgydel-

ser, at Jehova har dømt Civilisationen til Undergang, og i det store Slag ved Harmagedon bliver Dommen fuldbyrdet — saa vil Retfærdigheden ske Fyldest, saa vil Jehova tage Hævn over alt det uskyldige Blod, der gennem Generationer har gennemvædet gamle Moder Jord.

Naturligvis har Samfundet baade Ret og Pligt til at træffe sine Forholdsregler over for Forbrydere af enhver Art og fastsætte Straffe, der maa ske i nogen Grad kan „forbedre“ Forbryderen eller i det mindste forhindre, at han kommer til at begaa flere Forbrydelser. Men ingen jordisk Ret, ingen Domstol og intet Menneske har Ret til at dømme andre fra Livet eller tage andres Liv.

Hvad vilde forøvrigt „Samfundet“ og „Øvrigheden“ gøre, hvis en Mand var blevet henrettet, og det senere viste sig, at han var uskyldig? Kunde Samfundet gøre et saadant Justitsmord godt igen, kunde man gøre Fejlen ugjort, kunde man give den døde Livet igen eller give hans Børn deres Fader tilbage? Aldrig. Gud kan give Liv til Israels Fjender, som han lod udrydde i fordums Tid, og i Opstandelsen, naar Gudsriget er oprettet, skal de kaldes tilbage til Livet for at lære Sandheden om Gud at kende og faa Lejlighed til at opnaa evigt Liv og være i Harmoni med deres Skaber.

Men det Mirakel kan ingen Mennesker udføre.

„Sig mig engang, Holm — — —“

Jensen og Holm er gamle Skolekammerater. Deres Veje skiltes, da Skoledagene var forbi. Jensens Læreaar blev tilbragt i deres fælles Fødeby, mens Holms Uddannelse tildels foregik i fremmede Byer og fremmede Lande. Jensen blev gift, og samme Skæbne overgik Holm nogle Aar senere. En skønne Dag opdagede de, at de begge boede i samme Opgang i Fødebyen. Det gamle Bekendtskab opfriskedes, og nu faar de sig i Ny og Næ en Sludder om Skoledagene, eller de udveksler Meninger om Tidens eller Dagens større eller mindre Spørgsmaal. Deres Synspunkter og Ideer — eller i visse Tilfælde Mangel herpaa — er ofte af mere end almindelig Interesse, hvorfor *Ny Verdens* Læsere indbydes til at tage Lykkens Galocher paa og som usynlige Tilhørere lytte til de to unge Mænds Samtaler. Her er en af dem. —

Hvorfor Jensen gaar i Kirke

Det var en Søndag Formiddag. Høj, klar Efteraarluft. Jensen gik nede ved Havnen og spyt-

tede Langspyt ud i Vandet. Solen skinnede ham i Øjnene baade fra Himmelen og fra Vandspejlet. Ud over Vigen saas nogle faa hvide Sejl, Lystsejlere, som endnu ikke havde lagt op for Vinteren. Paa Kajen hvilede Kranerne, og en fredelig Ro herskede overalt. Paa nogle tomme Jernbanevogne havde en Flok Graaspurve slaaet sig ned og kvidrede en højroestet Lovprisning af den fine Kvalitet af Kornkompagniets sidste Sending Byg. Hvorfor kydrer Spurvenerne kun om Søndagen? Eller kan man blot ikke høre dem paa Hverdagene for Lar-men?

Jensen stod en Stund og betragtede det lystige Kor og nød Søndagsfreden. Saa gik han videre, — og lidt efter løb han paa Holm. De sagde Goddag og fortalte hinanden, at det var fint Vejr, at Havet glinsede, at det duftede saa rart frisk af Saltvand og tjæret Tovværk, og at vi havde haft en god, lang Sommer.

Saa sagde Jensen: „Sig mig engang, Holm, — for at tale om noget andet — hvorfor gaar du i